

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. N. N., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55241-23/ČJ-2019-040022-RD-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, ve znění doplnění žaloby, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPÚ-55241-23/ČJ-2019-040022-RD-ZZC, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 20. 3. 2018 v 9.25 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považoval za zjevně nesprávné a zavádějící. Sdělil, že žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, dále se částečně vyjadřuje k reálnosti provedení těchto opatření. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že se žalobce nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin při tranzitu do Německa a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že žalovaný nevěděl, že k pobytu na území Evropské unie potřebuje oficiální pobytový titul. Při svém zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat opět do Německa žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku a ilegálně vykonávané práce, avšak zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v Schengenském prostoru, přičemž projevil ochotu navrátit se do Vietnamu v případě, že zde nezíská mezinárodní ochranu. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Ačkoliv žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, dokázal si zajistit komplikovanou cestu z Vietnamu do Evropské unie a řadu let zde fungoval. V případě nezajištění by byl tudíž žalobce schopen zajistit si prostředky pro pobyt na území České republiky do vycestování, například prostřednictvím příbuzných, Mezinárodní organizace pro migraci či sociálních charitativních organizací. Tedy minimálně uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala skutečnosti zjištěné v předcházejícím správním řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Sdělila, že vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť žalobce mj. nerespektoval předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území Evropské unie a již z Vietnamu vycestoval do Evropy za účelem nelegální práce za pomoci placených převaděčů, nemá zde žádné příbuzné, nedisponuje finanční hotovostí postačující k vycestování nebo ke složení finanční záruky a řadu let nelegálně pracoval na území Německa a Španělska. Účelovým shledala tvrzení žalobce, že by si dokázal obstarat finanční prostředky. Uvedla, že žalobci není vytýkán pouze několikahodinový nelegální

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobyt na území České republiky, ale i skutečnost, že již z Vietnamu cestoval nelegálně s úmyslem nelegálně pracovat v Evropské unii, kde také několik let pracoval, dále neoprávněný vstup a pobyt v několika státech Evropské unie, vyhnutí se kontrole na vnější hranici Schengenského prostoru a cestování ve skrytu v dopravních prostředcích. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, shledala neaplikovatelným na nynější případ, jelikož žalovaná dostatečně a přezkoumatelně zvážila a odůvodnila, zda nepostačuje uložení zvláštních opatření.

Správní spis

5. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2019 vyplývá, že cílem žalobce bylo pracovat nelegálně v Německu, za tím účelem si zajistil za úplatu nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval na lodi v kontejneru a vyhnul se kontrole na vnější hranici Schengenského prostoru. V roce 2015 či 2016 tedy přicestoval do Španělska, kde necelé dva roky nelegálně zedničil, následně se přesunul do Německa, kde asi rok rovněž nelegálně vykonával zednické práce. Následně se za prací přesunul do Česka, ale žádné zaměstnání zde nenašel, tak se opět vrátil do Německa, kde byl zadržen a předán a českým orgánům. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje a nevěděl, že je těchto dokladů k přicestování do Evropské unie třeba. Na Českou republiku nemá žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či složil kauci z důvodu zajištění pro vyhoštění. Ve Španělsku má tetu a ve Francii strýce. V návratu do Vietnamu mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí, znamenalo by to však zásah do jeho ekonomické úrovně, jelikož ve Vietnamu nemá peníze ani práci a žije v domácnosti s rodiči a s osmi dalšími sourozenci. Konstatoval, že získá-li zde mezinárodní ochranu, do Vietnamu se nevrátí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

12. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud rovněž z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nejenže nelegálně cestoval přes území České republiky, vyhnul se kontrole na vnější hranici Schengenského prostoru, do Evropské unie přicestoval ve skrytu lodního kontejneru, ale dle svého vyjádření nejméně od roku 2016 nelegálně pracoval ve Španělsku a Německu. Taktéž žalobce vyjádřil úmysl, že se do Vietnamu vrátí pouze v případě, že zde nezíská mezinárodní ochranu. Za této situace je zde důvodná obava, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tvrzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa, kde byl zadržen. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
16. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 75 A 21/2018-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. května 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)